

Barokní polštář. Text k dílu Michaely Čížkové.

Zdá se dobré zmínit, že na první pohled v tomto díle snadno odhalíme rozměr naléhavosti, který lze popsat jako rozměr *ekologicko-esteticko-etický*. V tomto kontextu doporučuji srov. s precizně vyjádřenou scénou pop kultury ve filmu *Americká krása*, konkrétně se jedná o scénu, kde je promítán poletující igelitový sáček. Domnívám se však, že to není *to hlavní*, co zde lze postihnout.

Odpad se zde stává *ne-odpadem*, je téměř dialekticky překonán, nikoli však dialektickým sebepřekonáváním, je mu nalezeno působiště co do místa. Jako by v něm (tj. v odpadu) Michaela Čížková od počátku své práce spatřovala právě něco jiného. A zdá se, že zde nejde o problematiku rozsáhlosti percepce, jako spíše o obrat k objektu.

Co pro mne Michaela Čížková svým dílem otevírá, to je umělecký výzkum, archeologie barokní duchovnosti. Vznešená mrazivost mechanistického uzpůsobení sil *techné* nám vyjevuje naivitu vyššího řádu, zde ovšem podlomeného nemožností afirmace fyzických zbytkových směsí, které jsou zcela nutně vyjádřeny v látce. Přirozeně tak sledujeme vynuceně se pohybující objekt, který se zdá být sám sebou autonomní, vlastně oživený. Po prozkoumání je nám pak jasno, že to, co je pohybováno, to samo není pohybujícím, ale musí být od jiného pohybováno. Když však vstoupíme, resp. vystoupíme, z vnějšího do vnitřního, ocitáme se v prosvětleném díle samém. V takovém *prosvětlení* je zahaleno jedno jsoucnost jiným a my spolu s ním, jsme zcela nutně *(sou)částí* zahalení jsoucnosti samé.

Filip G. Martinek

